

KRUTÁ TAJEMSTVÍ

ROSANA
ZVELEBILOVÁ

KRUTÁ TAJEMSTVÍ

Copyright © Rosana Zvelebilová, 2025

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2025

Vydalo nakladatelství © Canc, 2025

ISBN 978-80-53073-00-4

KRUTÁ TAJEMSTVÍ

ROSANA ZVELEBILOVÁ

BSAH

Prolog	7
Vrah je zahradník	15
1. Konec knihy	16
2. Setkání	20
3. Kysna	26
4. Motiv	34
5. Tragédie	40
6. Vyšetřování	43
7. Rozuzlení	48
8. Vrah není zahradník	64
9. Vězení	69
10. Pilulka	73
Cesta kolem světa za 80 dní	77
11. Pan Goodham	83
12. Indiáni	91
13. Stříbrné plátno	102
14. Premiéra	112
15. Vrah je zahradník	120
Kruh	127
Reinkarnace	137
16. Kočka	138
17. Polibek	143
18. Probuzení	151
Peklo	163
19. Pokojová služba v pekle	164
20. Kus masa s dvěma dírami	168
21. Provizorní trest	180
22. Nevinovnyy	190
23. Bohémie	197

24. Oheň.....	201
25. Princezna	207
26. Bez prostředků	211
Nikdo není dokonalý	219
27. Vánoce	224
28. Nový rok	229
Lod' snů	241
29. Romantika	250
30. Pracovní povinnosti	255
31. Duchové	264
32. Katastrofa	272
Sex a drogy	283
33. Mimo tělo	289
Výlet	295
34. Odtážitost	296
35. Vražda na lodi	311
36. Koupel	318
Smrt přichází	333
37. Horké nápoje	334
38. Poslední šance	342
Výzkum	353
39. Přenos	354
Naživu	367
40. Záchrana	368
41. Shledání	369
42. Smysl života a tak vůbec	375
Konec knihy	391
43. Závěr	392
44. Proměnná jedno	396
Epilog	400

PROLOG

Clairmarais, Vinobec, 14. 4. 1906

Ach, ten mladý muž, jehož vzhled je tolik omamný...

Mé srdce dráždí vzrušující rozpaky! Mám pouhých třináct let, to je nesporná pravda. S hlubokým zkoumáním se ponořuji do knihy o věcech hodných boha Eróse, kterou mi knihovna váhala zapůjčiti. Jednoduchá výměna obalu byla mým vykoupením, a tak nyní knihovnice věří, že v domě mám vzdělávací text o zahradní botanice.

Otočím stránku a překvapení mi zadržuje dech... Na té fotografii stojí pán s nadmíru vztyčeným mužstvem. Má tak oslnivě vypracované svaly! Jeho bujný plnovous a tmavé oči by mohly být překvapivě podobné těm našeho komorníka Nielse, kdyby ten si dovolil dopustiti plnoobličejový růst vousů. Muž, který se na fotografii usmívá s lehkou nadsázkou, vyvolává v mé duši nevýslovné vzrušení. Ach, jak prokletě nelibostné! Nebo naopak libostné?

Zavřu knihu a zaměřím zpět k toaletnímu stolku. Pohled do zrcadla mne uvádí v rozpaky, zatímco mé myšlenky kloužou k vlastní nedokonalosti. Vydám se k poslednímu šuplíku, skrývajícím drobné poklady. Zavěším si na krk přívěsek po matce, upravím své světle hnědé prameny a ozdobím je zlatou sponou. Kolem očí nanesu jemné linky, zatočím si řasy a pak se pustím do nanášení rtěnky. Krásně rudé, jako by sama představovala nějaký posvátný rekvizit. A jak pomalu, pečlivě a obezřetně nanáším onu růž, můj duševní vzruch znovu ožívá.

Vypadám prostě očarovávajícím a nemohu se nabažiti pohledu na svůj odraz v zrcadle. Usmívám se na sebe. Jsem naprosto okouzlující!

Avšak v mém kabinetu se ukrývá skutečný poklad. Vysvobozuji z škatule žlutavý šat, jenž na světle třpytí se odlesky, až by se zdál zlatý. Sice mi je trochu velký a mé dívčí poprsí do něj nezapadá s patřičnou plností, avšak když opět zaměřím pohledem k zrcadlu, musím přiznati, že nyní vyhlížím lépe než kdy předtím. A co více, cítím se skvostně!

V mysli se mi zjeví šílená myšlenka, když noc už je v plném proudu a celý dům jistě spočívá ve spánku. Vycházím z pokoje, neustále se obracejíc, abych někoho náhodou nenechala

spatřiti mé výrazné líčení i skvostnou róbu. Je to poprvé, co se takto vyzdobená odvažují opustiti bezpečí svých stěn. Nohy obepnuté střevíci s podpatky, jež patří mé tetě Marii, mi sice vyklouzávají, ale když si připomenu, že jsem nyní vyšší postavy, připadám si nesmírně půvabná. Nakonec se dostanu ven, do zahrady.

Půlka dubna a studený vítr mi přináší výzvu. *Narodilá jsem se do světa neprávem, ale hodlám z něj odejít s noblěsou*, zní mi stále v hlavě. Kráčím s úsměvem. Směřuji k jezírku. Žáby kvákají, slavíci zpívají a vítr si hraje s nově vyrašenými listy. Sem tam se ozve líbezná plesknutí vody, když se vynoří a opětovně zanoří nějaká rybka.

Ode mne požaduje ledová voda v jezírku můj díl odvahy. Proniká mi pokožkou jako tisíc jemných nožů, snažících se zvrátiti můj úmysl. Chtěla by mi snad tímto drastickým způsobem zabrániti?

Vše v mé existenci je nesprávné. Jsem jakási odchylka a nejsem schopna znáti, jak by moji nejbližší nesli mou pravdu. Rozlítili by se? Jistě ano. S pohrdáním by se na mne dívali? Vyhnali by mne? Odsoudili? Nechci to zjišťovati. Takto to bude pro všechny nejlepší.

Již mé tělo spočívá ve vodě po prsy, ačkoli mi chladná náruč jezírka způsobuje nepříjemné mrazení. Avšak bez jiné alternativy, již bych před sebou spatřovala, nezbývá než se ponořiti. Nesnáším myšlenku stran zklamání své rodiny. Snad je čeká zarmoucené truchlení, leč je alespoň mohu ušetřiti šokujícího zjištění, pokud by mé kruté tajemství odhalili.

Ponořím se hlouběji. S váhavým výdechem a úchopem mazlavého balvanu sednu si na dno jezírka. Tma a ticho mne obestírají. Zima ztrácí svou intenzitu, když mne voda objímá a hladí ze všech stran. V mé mysli tleská jen divoce bijící srdce. To již nikdy nebude patřiti žádnému muži, pouze vodě a temnotě...

Nemohu již déle zadržovati dech. Když se do mých plic místo vzduchu dostává ledová voda, cítím bolest, již srovnávám s řezáním tisíce jemných žiletek. Avšak nepropadnu panice. Druhý nádech vody již není tak bolestivý; místo toho mne zalévá nepochopitelný klid.

Ticho, temnota a voda...

Najednou mé bytí obklopují dvě postavy, jacísi muži třímající mé dlaně ve svých, a v jejich očích se odráží stejný zděšený zmatek, jenž pocituji já. Tvoříme pomyslný kroužek, či snad trojúhelník. Černovlasý muž, jehož tvář je zdobena knírem, na své hrudi nese temnou skvrnu krve. V posledních okamžicích uvědomění mi do mysli vstoupí jméno: *pan Tráva*. Jakkoli podivuhodně to může znít, když na sobě má slušivý zelený oděv, zjevně hodnotný.

Druhý muž, snad mého věku, avšak výrazně vyšší, statnější a svalnatější, má pískově hnědé vlasy a oči pronikavě zelené. Můj rozum jej pojmenuje jako *pana Hlupáčka*, ačkoli je to vůči němu nefér.

„Do...dobrý večer,“ promluví pan Tráva a já instinktivně zareaguji s podivením, jak je možné, že dokáže hovořit pod vodou. A že jeho slova dolehnou srozumitelně k mým uším.

„Proč se držíme za ruce?“ otáže se pan Hlupáček, nenarušuje naše spojení.

„Prosím, nepouštějte mě,“ zašeptám prosebně.

Oba pánové se na mě laskavě usmějí. Cítím se nesmírně žensky, jako nikdy předtím. Křehce a zranitelně. Jejich dotyk mi však vnáší do duše klid, ujistění, že vše je v pořádku. Toužím se k nim přitisknouti, jako by byli mými spřízněnými dušemi.

„Právě jsem zemřel,“ naruší ticho plně úsměvů pan Hlupáček.

Pan Tráva mlčky přikývne.

„Jsme v nebi?“ otázu se já.

„Pochybuju, celé je to vážně divné,“ uvažuje pan Hlupáček. „Jste vy dva duchové?“

„Nejspíš ano,“ přitaká pan Tráva. „Ale musím přiznat, že se mi neskutečně ulevilo, jelikož má smrt byla nadmíru bolestivá. Teď je mi dobře. Navíc mě těší, že jste právě vyvrátili rčení, že každý umírá sám. Omlouvám se, je to vůči vám nepěkné, ale –“

„Kde?“ skočí mu do řeči pan Hlupáček.

„Počkat...,“ zarazí se pan Tráva. „Co?“

„Kde jste umřel?“

„V New Porku.“

Pan Hlupáček pohledem vyzve k odpovědi mne.

„Ve Vinobci, mé skromné městečko nejspíš nebudete znáti.“

„A já v Belfastu.“ Na naše nechápavé pohledy dodá, že se ten jeho Belfast nachází v Briketánii.

Náhle cítím, že se jejich dlaně ochlazují. Nechci, aby mě opustili. Jsou to andělé, kteří mě mají provázeti na druhý břeh? Instinktivně si je oba přitáhnou blíže. Pan Tráva ihned chápe mou touhu po teplém dotyku, zatímco pan Hlupáček chvíli váhá, ale nakonec se všichni tři pevně obejmeme. Ačkoli jsem tyto pány nikdy předtím neviděla, cítím s nimi nekonečné pouto. Oslnivé světlo a teplé objetí mě zahalují...

Plné rty líbají ty mě. Pociťuji jejich hladkost a jemnost. Vousy muže mi však škrábou tváře. Nad sebou cítím mohutnou postavu. Klečí u mě a sklání se níže. Jeho tělo je promočené, jak mi napovídají padající kapky vody. Jeho velká ruka mi zakrývá nos, zatímco do mých plic vydechuje vzduch. Život.

Mužný, svalnatý, mokrý, silný, statečný... Znovu se ve mně probouzí vzrušení!

Je to Niels, náš komorník s krásně tmavýma očima. Kdo jiný by to mohl být? Jsem ochotna mu prominouti vytržení z objetí dvou andělů, kteří mě před chvílí utěšovali. Situace mne nutí se usmívat. V té tmě si jistě nevšiml, že jsem již při vědomí.

„No tak, prober se!“ mluví na mě.

Můj zběsilý kašel prozradí, že se opět nacházím mezi živými. Vyplivnu snad dva litry vody.

„Díky bohu,“ uleví se mu.

„Ty... ty jsi mě zachránil,“ zachrčím.

„Co to máš na sobě?“

„K čertu...,“ zakleji sotva slyšitelně.

Vezme mne do náruče. Položím si hlavu na jeho svalnatou hrud' a užívám si toho mokrého objetí. Niels mne odnese do pokoje a položí na postel.

„Koukej se převlíct, ať ještě nenastydneš.“ Hledá v šuplicích pyžamo.

„Ty ať nenastydneš,“ sípám.

„No, chraň tě ruka páně, jestli chytну rýmu!“

„Co jsi tam dělal takhle v noci?“ zajímám se.

„Viděl jsem tě, jak tam jdeš.“

„Jsi můj zachránce...,“ hlesnu roztouženě. Nejraději bych se s ním hned pomilovala, ale to nyní není možné.

„Hele...,“ je z toho rozhozený, „nikomu to neřeknu. Ale už to nedělej, jasný?“

Prohlížím si ho. Bílá promočená košile mu obepíná svaly.

„No tak, slib mi to.“

„Už bys mne znovu nezachránil?“

„O co ti jde?“

Posadím se na posteli a spatřím svůj odraz v zrcadle. Pečlivě nanesené šminky mám rozpité a rtěnku rozmazanou po tváři. Usměji se, když si v tom strohém světle povšimnu, že i Niels má rtěnku kolem úst.

„Všechno je špatně,“ špitnu.

„Žiješ, to je hlavní.“

„Nechci.“

Zadívá se mi upřímně do očí. „Ať máš jakýkoliv problém, sebevražda není řešení. Rozumíš?“

„Teď si o mně musíš myslet, že jsem blázen.“

„Pust' to z hlavy. Nemusí tě zajímat, co si myslí nějaký komorník.“

„Nepovíš to nikomu?“

„Nebudeš to zkoušet zase?“

„Nebudu.“

„Fajn. Tak já nikomu nic neřeknu. Bude to naše krutý tajemství.“

A decorative white border with ornate floral and scrollwork designs at the corners and midpoints of the sides, framing the central text.

ÚRAH JE ZAHRADNÍK

1. KONEC KNIHY

Clairmarais, Vinobec, 14. 4. 1911

Upírala se na mě desítky párů očí. Hrobové ticho narušovalo jedině tikání hodin na krbové římse, pravidelné funění poručíka Troye z Jednorožec Yardu a příležitostné zacinkání okovů v ruku dvou netrpělivých příslušníků policie, kteří pana Troye doprovázeli sem. Všichni čekali, až se odhrne závoj tajemství mého pátrání.

„Každý z vás věděl, že si paní Siemensová každý večer před spaním dopřává šálek kávy s troškou rumu ve své skleněné zahradě. K té byl přístup pro každého z vás otevřen.“

Dalších pět stran Renaud Durand shrnuje děj celého literárního skvostu. Je to vskutku napínavé!

„Takže...,“ spráskl jsem ruce. „Všech sedm zde přítomných mělo motiv k vraždě. Chladnokrevné, pečlivě naplánované a kruté. Pachatel si obstaral zbraň, vkradl se za paní Siemensovou do skleníku, když si dávala svoji večerní kávu ve značně pohrouženém stavu, a prachspřestě ji střelil do hlavy. Jenomže dotyčný nepočítal s tím, že na oslavu přijedu já, Renaud Durand! Nejlepší detektiv, jenž rozplete

i ten nejzamotanější případ! Génius s neodolatelnou šedou kůrou mozkovou, jenž přesně určí každého vraha!"

"Kdo teda babku zabil?"

"Je zde ještě jeden svědek," řekl jsem, načež se všichni začali rozhlížet. Byli značně zmatení, jelikož mimo účastníků té tragické oslavy a policistů v místnosti nikdo další nebyl. "Proč vrah vystřelil dvakrát?"

Ticho. Nikdo nevěděl.

"První rána paní Siemensovou usmrtila, ale co měl znamenat ten druhý výstřel?"

"Asi náhoda, ne?"

"To jsme si mysleli všichni," přitakal jsem. "Ale co když vrah střílel po našem klíčovém svědkovi?"

"Do země?"

Přikývl jsem. "Ten tajemný pozorovatel je totiž malý." Rozvážným krokem jsem došel k Brokovi, jorkšírskému teriérovi. "Němý svědek!" pronesl jsem vítězoslavně.

"Ten chcípák?" ukázal na něj zahradník Matty a zamračil se, až se mu husté obočí téměř slilo do jedné linky.

"Jistě si vybavujete, jak si se mnou chtěl před pár dny hrát. Házel jsem mu míček. V jednu chvíli se s ním nevrátil, proto jsem ho následoval. Donesl si jej do pelíšku, kde jsem našel nit."

"Co to znamená?"

"Brok totiž svou paničku statečně bránil. Na vraha, jenž se před půlnocí vkradl do skleníku, neútočil, neboť ho důvěrně znal. Avšak jakmile pachatel vystřelil na tu ubohou stařenku, Brok začal štěkat, vyvádět a dokonce...", udělal jsem dramatickou pauzu, "se pokusil vraha pokousat. Tu nit, již jsem v jeho

pelíšku našel, jsem přenechal poručíkovi Troyovi, aby ji prozkoumal. Skutečně na ní našel zaschlou krev paní Siemensové! Ale to nejdůležitější?" Ponechal jsem jim chvilku, aby se nad tím zamysleli. Tito obyčejní občané však nedisponují tak geniálním rozumem a rozvinutou šedou kůrou mozkovou jako já. "Ta nit byla zelená."

"Kdo ji tedy zastřelil?"

"Kdo jako jediný nosí zelené ponožky?" odpověděl jsem otázkou. Pár lidí pohlédlo na Mattyho. "Správně! Vrah je zahradník," řekl jsem rozhodně.

"Co?" znejistěl tlouštík. "To je nějaká blbost, ne?"

"Obyčejná nit, jež na chvíli posloužila jako hračka malému Brokovi, je jasný důkaz," vysvětlil jsem tak chladně, až pár lidem naskákala husí kůže.

"Ne, ne," vrtěl hlavou Matty. "Já to nebyl! Proč bych ji zabíjel, proboha?"

"Jak jsem řekl: smrt za smrt. Zabíla vaše milá rajčata použitím pesticidů."

Policista vytáhl pouta. Matty se zvedl. Nejprve před přislušníky couval, poté ztřeštěně pobíhal po místnosti, až svým mohutným tělem poshazoval pár dekorací. U toho vykřikoval: "Já jsem babku nepicnul! Sakra, lidi, on si to celý vymyslel! Je to úplná pitomost. Určitě to byl Cooper! Já to nebyl!"

Nakonec ho policisté úspěšně přeprali, spoutali a odvedli do policejního vozu. Důkazy byly jasné, proto byl odsouzen a popraven.

Opět geniální mozek Renauda Duranda přelstil vraha, jenž spáchal ten nejohavnější čin jako pomstu za svou újmu.

Pierre Pierre

Zaklapnu knížku. Ó, bylo to vzrušující! Ovšem již v polovině díla jsem si myslel, že ten zahradník nese víc viny, když Renaud odhalil nit.

Venku panuje hluboká noční tma. Ano, musel jsem se přemáhat, abych knihu dočetl! Sice jsem strašlivě unaven, ale nechávám příběh doznít v mé mysli. Nedá mi to... Sehnu se pro schovanou krabičku a vylezu oknem na střechu. Obtéká mě krásný letní vánek, měsíc a hvězdy svítí a všude panuje ticho. Zažehnu cigaretu a potáhnu. To je vskutku nádherná chvíle!

Poté nejdu spát. Oči se mi klíží, ale i přesto vylovím ze šuplíku několik novinových výtisků z poslední doby. Vždy si odmítám číst novinky, abych neznal vraha dříve, než dočtu knihu, ale dědeček mi ukládá stranou výtisky, ve kterých je zmíněna práce Renauda Duranda. Dokonce i ty, které vyšly v Briketánii! Vlastně jen díky své fascinaci Renaudem jsem měl motivaci procvičovat angličtinu.

S nadšením se chopím nůžek a vystříhám sloupky, snímky a občas celé strany, které se o něm zmiňují. Jeho životopis znám nazpaměť, nyní je mu devětatřicet. Mně je osmnáct, ale již od útlého věku ho sleduji. Sbírám každou zmínku o něm. Sním o setkání...

2. SETKÁNÍ

Renaud Durand

Clairmarais, Vinobec, 21. 8. 1911

V konečném důsledku jsem pozvání přijal.

Datluju do své mašiny. Jmenuje se *Kysna* a nedám na ni dopustit, i když má svoje chyby. A dělá chyby.

Ve Vinobci jsem nebyl, ani nepamatuji. Vážený pán Andre Pierre, 71 let, záslužný producent vína, měl v plánu psát závěť.